

[Bomholt.]

Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at i den Straffelov, vi nu har, blev der i 1929—30 — Loven blev jo vedtaget i 1930 — indført en lang Række skærpede Straffe for grovere Forbrydelser, Seksualforbrydelser o. s. v.; og dernæst blev der i Loven indført ret vide Strafferammer, saaledes at Straffen for den enkelte Forbrydelse kan variere fra en relativ høj Straf til en meget høj Straf. Inden for de afsatte Strafferammer er der altsaa Plads til en Skærpelse eller en Mildnelse, efter som Tidsomstændighederne skulde gøre det nødvendigt, og disse strafferetlige Rammer bygger for en stor Del paa en skærpet Minimumsstraf i Forhold til den tidligere Lovgivning.

Som det fremgik af Ministerens Redegørelse, er det baade nu og tidligere hændet, at Mord indtræffer næsten samtidig, og sker det, faar Presseomtalen naturligtvis en forfærdelig Magt, og saa faar vi denne næsten suggestive Stemningsbølge. Men heroverfor bør vi klart og roligt understrege, at der ikke dertil svarer nogen Stigning i Kriminaliteten. Den nuværende Straffelov traadte først i Kraft den 1. Januar 1933, den har kun virket et Par Aar. Det vilde være uklogt at drage videregaaende Konklusioner paa Basis af 2 Aars strafferetlig Praksis. Selvfølgelig skal Vold og Mord straffes haardt, men det er ikke vor Opgave her i Rigsdagen at videreførplante Nervøsitet i Befolkningen med følelsesmæssige Argumenter og Henstillinger. Det er tværtimod vor Pligt at forelægge Kendsgeringerne for Befolkningen, saaledes at Dommene ude i Befolkningen kan fældes paa Grundlag af et holdbart Materiale. Vi skal ikke ind i en Hetz-Journalistik, vi skal ikke ind i stærke følelsesbetonede Ord fra Talerstolene, vi skal ikke understøtte Selvtægtsbestræbelserne, saadan som det ærede Medlem Hr. Løje var lige paa Nippet til at gøre det. Vi skal tværtimod overveje, hvad der kan gøres ad præventiv Vej for paa Forhaand at udelukke Forbrydelsens Mulighed. Og her kommer man ind paa Tankerækker, som det maaske vil være rimeligst at fremføre i Sammenhæng med det efterfølgende Punkt paa Dagsordenen. Den ærede Forespørger skulde lade være med at sætte et Minus ved det Ord: Humanitet; det betyder Menneskelighed, og af Menneskelighed kan vi i disse Tider ikke faa for meget. Selv om Straffen skal opretholdes — og det skal den —, saa bør vi alligevel aldrig helt udelukke det andet Synspunkt: Menneskelighedens Synspunkt,

der viser Sans for Forbryderen bag ved Brøden.

Helt galt er det, naar det ærede Medlem Hr. Løje ligefrem kunde ønske Vaabenloven ændret, saaledes at Befolkningen kunde faa flere Vaaben i Hænde, thi hvorfor, som det ærede Medlem sagde, skulde Tyven være den eneste bevæbnede? Kom vi ind paa en saadan Praksis, er jeg bange for, at Kriminaliteten først for Alvor vilde stige, saa kom vi ud i den Suggestion, som vi fremfor alt skal undgaa. Vi skal ikke drive det følelsesbetonede mere i Vejret, vi skal tværtimod i disse Tider, hvor Suggestionen ligger paa Lur, tilstræbe Fornuftens Sejr over den rent følelsesmæssige Dom, saaledes at vi, ikke mindst inden for Rigsdagen og inden for Domsmyndighederne, bevarer det sunde og rolige Omdømme.

Vagn Bro: Det forekommer mig, at den Forespørgsel, som min Partifælle det ærede Medlem Hr. Løje har stillet, er saare forstaaelig. Det er ikke urimeligt, at der ogsaa i denne Sal høres en Genlyd af de mange Røster, som har lydt nu ved Aarets Slutning efter de mange grufulde Forbrydelser. Et stort, førende Regeringsblad i Jylland har efter en af disse Forbrydelser rettet Forespørgsel til Kreti og Pleti paa Gaderne, ikke mindst blandt Bladets egne Partifæller, og jeg tør nok antyde, at Kravene om Dødsstraf var stærke blandt Folk, hvis Repræsentanter kort i Forvejen alle som en havde vendt sig derimod. Det er derfor ikke urimeligt, at man i en Situation som denne stiller en Forespørgsel her i Rigsdagen, saaledes at Justitsens øverste Chef kan faa Lejlighed til at udtale sig. Jeg ønsker i denne Forbindelse at sige, at det stærkt maa understreges, at lige saa rimeligt det er, at disse Spørgsmaal stilles under Debat, lige saa selvfølgelig maa det være, at man her drøfter dem, ikke ud fra en Stemning, som uden Tvivl oftest viser sig at være svag, naar det kommer til Stykket, men ud fra, hvad der virkelig med Rette bør foretages. Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade lige at berøre det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler, Ordføreren for Socialdemokratiet (Bomholt), var inde paa; nemlig de mange Dødsfald ude omkring paa Landevejene. Se, her er det Folket, der opererer; de Folk, som i Dag stiller Krav om skærpede Straffe, kræver samtidig øget Kørselshastighed, og det er de samme Folk, som i mangfoldige Tilfælde overskrider de gældende Regler med det